

La Moños

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

En Jordi està una mica cagat. Això de conduir per la carretera de la Rabassada de nit amb un autòmat de copilot no li fa gens de gràcia. Més que res, perquè les pel·lícules de terror amb ninots assedegats de sang li fan molt mala astrugància. Això que una joguina amb cara d'angelet passi a comportar-se com un dimoni li provoca un curtcircuit mental que l'acollona cosa fina. Qui està asseguda al seu costat és La Moños, un bust de gitana que et prediu la fortuna i que necessita una repassada al taller, on s'hi dirigeix tan de pressa com pot. No gosa ni mirar-la de reüll; i si, de cop i volta, La Moños posés cara de mossegar una llimona, el front i les galtes clivellats per cicatrius i un somriure sàdic com en Chuky?; i si, en la quietud de la nit, reproduís el riure esfereïdor des de la prominent mandíbula del ninot ventríloc Billy?; i si es girés i l'observés amb aquelles ninetes grogues destacant de la cara enfarinada d'en Pennywise, el pallasso assassí de Stephen King? Només de pensar-hi li ve una fluixesa de cames que no podria ni frenar el vehicle. Recorda, per tranquil·litzar-se, que al museu del Tibidabo La Moños somriu afablement; els seus moviments sincopats d'espatlla i braços, i una tímida picada d'ullet, no semblen albirar intencions homicides. El que passa és que la vitrina no cabia dins del cotxe, han tret l'aparell del seu embolcall i l'han palplantat al seient del costat del conductor, facilitant que la interacció home-màquina, si mai n'hi ha, sigui més directa, i això el pertorba profundament. El cap femení sobresurt lleugerament de la porta del cotxe i, des de fora, semblaria que qui condueix va ben acompanyat, un pensament diametralment oposat al que té en Jordi, que no les té totes i vol perdre-la de vista el més aviat millor.

En aturar-se al semàfor de Vallvidrera, sent el soroll d'un mecanisme que es posa en marxa. No prové del motor, és un so metàl·lic. Potser per efecte de la frenada s'han remogut els eixos i les rodes dentades de l'autòmat, però el fet és que el braç dret de La Moños, amb el colze fent angle recte, comença un ascens vertical fins que la palma de la mà, fent cullereta, s'apropa a la boca i hi queda aturada. En Jordi, per més que pensi que només és un ninot, se la mira com si allò anés a ventar-li un clatellot, esporuguit com una mala cosa. Aleshores, sense temps de refer-se de l'ensurt, s'adona que la boca inanimada escup un cartolina que queda dipositada al palmell de la mà, la qual inicia el descens cap a la posició inicial. Esverat, a punt de saltar del cotxe, la curiositat pot més que la por i pinça amb els dits el cartonnet. Seguidament, llegeix: "Estarem junts fins al final". Perplex, inquiet, tremolós, barrina de pressa una explicació lògica que l'assossegui. I la troba: si La Moños prediu el futur, el que resa el paperet encaixa a la perfecció amb una predicció fàcil davant de qualsevol parella d'enamorats, o algú que pensa en el futur laboral en la seva empresa de tota la vida. La gent s'empassa el que li diu la vident i santes pasqües. Alleugit, amaga la nota entre el cos i el vestit de l'andròmina, posa primera i arrenca costa avall, esforçant-se en esborrar tot allò de negatiu que podria contenir el missatge capciós.

Els revolts de la Rabassada fan que l'autòmat es vincli lleugerament ara cap a la dreta, ara cap a l'esquerra. Si hagués esmorzat xocolata amb xurros, ja els hauria perbocat de la marejada, però està intranquil i se li ha tancat la boca de l'estómac. En una corba agafada amb massa velocitat, la maquinota s'ajeu cap a la falda d'en Jordi, la cara aterrant a les seves parts, amb el temps just per vomitar una nova targeteta que va a parar al damunt de la guantera. En Jordi, fet un sac de nervis, frena de cop just on hi ha el mirador sobre els llums de la ciutat, redreça el copilot fent el cor fort i, mentre la sosté amb el braç esquerra, agafa el paperet per llegir-ne el contingut: "M'agrada que m'abracin", una declaració d'intencions que glaça la sang del lector. Es separa a l'acte de La Moños, com si cremés, i l'estintola al seu seti amb un esverament estrany. Que tenen consciència, aquests trastos? Saben on i amb qui es troben i s'hi comuniquen sense problema? Amb una lleugera suor freda on comença l'espina, esquinça la targeta i la llença per la finestra, arrencant com un esperitat amb un únic pensament: desfer-se sí o sí del seu acompanyant, que l'assalten mals pensaments que li trauran el son si bada. Així que enfila el carrer Balmes, La Moños torna a activar-se: "El que no et mata et fa més fort", resa la nova declaració. En Jordi, desesperat, amb els nervis a flor de pell, llença el paper per la finestra i exclama un espontani "ni que ho juris!" que fa girar els caps dels migrats vianants que creuen el pas zebra. La senzilla menció de la mort li provoca una taquicàrdia sobtada, com un formigueig al braç dret i un lleuger mareig, símptomes que li encaixen amb un infart imminent, el que el força a arribar al seu destí el més aviat possible. S'ha de desempallegar com sigui d'aquesta nefasta companyia, que no aclucarà l'ull en una setmana si està de sort i no la palma abans.

Ja és a la vora del taller on ha de lliurar l'encàrrec. Tomba a l'esquerra i s'atura al xamfrà, on posa el fre de mà i alça el cap per mirar pel retrovisor, a veure si se li acosta algú responsable d'endur-se la maleïda màquina. Cordills, té el mirall inutilitzat per un trosset de paper que duu imprès el següent: "Estar mort és una putada". Blanc com el color del suport on ha llegit la frase, es gira cap a l'ocupant inert de la seva dreta per adonar-se que aquest, just en aquell moment, li pica l'ullet amb la cara un xic orientada cap a ell.

Els veïns van apropar-se al cotxe on el clàxon no parava de sonar. Descobriren el cos inert d'un home inclinat cap endavant, el pit prement el volant, els ulls esbatanats, la boca oberta com si li faltés l'alè. A la seva dreta, el bust d'un maniquí de mida natural amb les dues mans al cap, els cabells esbullats i un somriure burleta que van espantar a més d'un curiós que s'acostà al vehicle en confondre'l per una dona. L'autòpsia dictaminà que es tractava d'un atac de cor fulminant. Descartat el suïcidi perquè ningú escriu la macabra "Estar mort és una putada" abans de manllevar-se la vida, no s'explica com va arribar el missatge al retrovisor. Per més misteri, el

format de la targeta coincidia amb les que estaven amagades dins la maquinària de La Moños per ser lliurades al creient en el futur visionat, però, curiosament, aquest text no es repetia en cap de les altres. Sense més testimonis ni proves, es va tancar el cas. L'autòmat només va ser regirat pel tècnic del taller, una greu negligència policial. Fou aquest qui va trobar el missatge "Estarem junts fins al final" i el trobà tan escaient que l'aprofità per incloure'l en el ram de flors que regalaria a la seva dona amb motiu de l'aniversari de noces. En aquesta vida, el que per a alguns és blanc nuclear, per a d'altres és negre sutge.